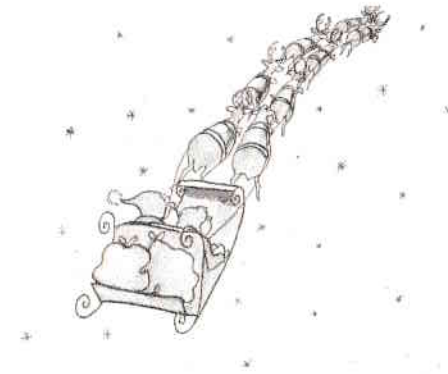

POVESTIRI DE CRĂCIUN

Ilustrații de Caroline Pedler

Copyright colecție © 2007 Stripes Publishing

Copyright text povești © 2007 Adèle Geras, Michael Broad, Vivian French,
Maev Friel, Anna Wilson, Penny Dolan, Holly Webb și Alan Durant

Copyright ilustrații © 2007 Caroline Pedler

Ediție publicată pentru prima dată în Marea Britanie în 2007

Caroline Pedler și-a declarat drepturile morale
pentru a fi identificată ca ilustratoare a acestei cărți.

Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Povestiri de Crăciun

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Roxana Aneculăseși
Corectură: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Povestiri de Crăciun;
trad.: Ana Dragomirescu – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4249-3
I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111

CUPRINS

PUFOȘILĂ.....	7
O CĂSUȚĂ PENTRU UN ȘORICEL.....	23
DRAGONUL DE CRĂCIUN.....	41
CRĂCIUNUL ANITEI.....	61
MĂGĂRUȘUL.....	79
CLOPOTEL.....	99
POMUL CU PISICUȚE.....	117
CURCANUL VORBITOR.....	135

PUFOSILĂ

de Adèle Geras

Annabel abia aștepta să vină Crăciunul. Mai rămăsese o săptămână până la Ajun și era ultima zi de școală dinaintea vacanței. Zile în șir copiii făcuseră tot felul de decorațiuni cu care să împodobească clasa. Deasupra ferestrelor erau atârinate ghirlande de hârtie, în vreme ce un brad înalt stătea în colț, lângă măsuța cu decorațiuni naturale, fiind împodobit cu stelute, globuri sclipitoare și beteală în culori aprinse.

Pufoșilă

Însă cea mai grozavă decorațiune dintre toate era uriașul tablou de deasupra rafturilor cu cărți. Toți ajutaseră la realizarea lui și îl terminaseră doar cu o zi în urmă. În el apărea un șemineu, iar de polița lui erau agățate șosete roșii și verzi, pregătite pentru ca Moșul să le umple cu cadouri, atunci când avea să coboare pe horn. Era evident că Moșul urma să vină, fiindcă cizmele lui negre se întrezăreau în depărtare. Fiecare copil alesese câte un lucru special pe care să-l facă, iar doamna Bowen avusese grijă ca absolut toate să fie bine lipite în tablou. Kevin decupase niște stelute aurii, care se vedeau la fereastră. Parveen colorase câteva plăcinte de hârtie, care fuseseră lipite pe o farfurie și așezate lângă foc. Unii făcuseră ornamente,

alții, mese și scaune, iar alții, jucării, pe care să le pună pe podea, în fața focului.

În timp ce copiii își alegeau cu ce voiau să contribuie fiecare, Annabel a ridicat cea dintâi mâna.

– Doamnă Bowen, vă rog, pot să pictez un motan?

Toți au izbucnit în râs. Știau că Annabel era înnebunită după pisici și că cel mai mult îi plăceau motanii roșcați. Îi desena pe ciorne, folosea vopsea portocalie pentru a pune câte un motan în fiecare pictură și în pauze se juca de-a pisicile cu prietenii ei, care o întrebau:

– De ce nu-ți iei un motan adevărat?

Annabel strâmba din nas.

– Eu îi tot rog pe mama și pe tata, le răspundea ea. Ei zic: „Toate la timpul lor“.

Pufoșilă

– Ce înseamnă asta? a vrut să afle Holly.

– Nu știu, a spus Annabel, dar cred că s-ar putea să însemne „nu“.

– Bineînțeles, Annabel, a zis doamna Bowen. Hai să facem un motan cât mai frumos pentru tablou! Ia uite ce am pentru tine!

Annabel a mers să vadă ce găsisese doamna Bowen în cutia ei, cea pe care o numea mereu „cufărul cu comori“. Cutia era plină cu petice de satin lucios, de catifea moale și de voal scânteietor. Se mai aflau acolo gheme de lână în culori pastelate, panglici și șnururi, dantele și eșarfe, paiete și un sul de molton alb, ce avea să fie foarte folositor de Paști. Doamna Bowen i-a spus lui Annabel:

– La primăvară, o să avem acolo, pe perete, un câmp, iar voi, toți, o să puteți

face miei drăguți, care să zburde pe el. Dar, pentru moment, ne pregătim de Crăciun, nu-i așa, Annabel? Și ne trebuie un motan, care să stea lângă foc și să-l aștepte pe Moș Crăciun. Ia uită-te la asta!

– E superbă! a zâmbit Annabel, admirând pătratul de țesătură ce avea o nuanță de portocaliu asemănătoare cu a nisipului. Mi-ar plăcea să am un motan roșcat. Mi-ar plăcea să am un motan exact de culoarea asta.

– Da, draga mea. Știm că-ți plac motanii roșcați. Hai să-l decupăm, iar tu poți să-i lipești mustățile și apoi să așezi motanul la locul potrivit!

– Motanul meu poate să aibă o panglică la gât? a vrut să știe Annabel.

Pufoșilă

– Desigur. Alege tu culoarea!

Annabel a ales o panglică albă, special făcută pentru Crăciun, cu fructe roșii de ilex și frunzulițe verzi pe ea.

Când forma motanului a fost gata de prins în tablou, Annabel i-a adăugat panglica, acum legată într-o fundă, și a lipit pe fața animăluțului câteva fire negre dintr-o perie.

– O să-mi botez motanul Pufoșilă, a spus ea.

– Nu-i motanul tău, a zis Kevin. E motanul clasei.

– Dar eu l-am făcut! Și de Crăciun o să-l iau acasă, nu-i așa, doamnă Bowen?

– Mai vedem, Annabel. Pentru moment, îl vrem în tablou. Măine, când vom avea concertul de colinde, toate mamele și toți tații voștri vor veni să vadă ce-am făcut.

Pufoșilă

Înainte de concertul de colinde, Annabel și-a dus părinții să vadă tabloul clasei.

– Uite! a spus ea. Ăla-i motanul meu. E Pufoșilă. Nu-i așa că-i dulce? Mângâiați-l! Vedeți ce blăniță are? Mi-aș dori să am un motan adevărat, la fel ca el.

– Ce tablou frumos! a zis mama lui Annabel, mângâindu-l pe Pufoșilă și trecând apoi mai departe, ca să vadă altceva. Cred că sunteți cu toții foarte isteți. Iar Pufoșilă chiar arată de parcă ar fi viu, nu-i așa?

În Ajunul Crăciunului, Annabel și frățiorul ei mai mic, Henry, l-au ajutat pe tata să pregătească totul pentru Moș Crăciun.

– Tarte cu fructe! i-a spus Annabel lui Henry. Moșul adoră tartele cu fructe.

Mama a aranjat patru tarte pe o farfurie, iar Annabel a pus-o lângă șemineu.

– În seara asta nu poți să aprinzi focul aici, i-a zis ea tatei. Moșul o să-și ardă cizmele când o să coboare pe horn.

– Ai dreptate, i-a spus tata, turnând puțin vin de Xeres într-un pahar și așezându-l lângă farfuria cu tarte. Eu cred că o să-i prindă bine puțin vin, tu ce zici? După atâta mers cu sania!

– Henry! a țipat Annabel. Uite, tati, Henry a mâncat una dintre tartele Moșului! Ești obraznic, Henry. Foarte, foarte obraznic!

Henry a zâmbit larg, iar tata a spus:

Pufoșilă

– Nu-i nimic, Annabel. E un copil puțin cam pofticios. Nu-ți face griji. O să aducem altă tartă pentru Moș Crăciun.

– Aș fi vrut să-l pot aduce pe Pufoșilă de la școală, a zis Annabel. Doamna Bowen mi-a spus că o să am voie să-l iau după sărbători. De Anul Nou. Dar mi-aș fi dorit să poată veni la noi acasă de Crăciun.

– Lasă, draga mea, a răspuns tata. Curând, o să înceapă iar școala și atunci o să-l poți aduce pe Pufoșilă acasă. O să-i fie bine în clasă până când o să te întorci tu, nu-ți face griji.

Annabel a oftat și a hotărât să se gândească la ziua următoare. Aveau să o aștepte multe cadouri și mâncăruri delicioase, iar bunica și bunicul trebuiau să vină la prânz. Farfuria cu plăcinte și paharul de vin arătau exact așa cum